

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

درستی راستی

پن: گلزار ابراہیم سید

باوہ ناپن: سید طاہر شاہ بخاری

ودی دے: 9 نومبر 1983ء

تعلیم: ایم۔ اے براہوئی

ہندی جاہ: خلق سید آباد احمد وال نوشکے بلوچستان

ہتم رنگ

گلزار ابراہیم سید

تیوی حقاك نوشته كارتون خوندىء:

كتاب ناپن: هتم رنگ
نوشته كار: گلزار ابراهيم سيد

(0346-3737990)

كمپوزر: سنگت كمپيوٲر گرافكس نوشكى

(0341-8128668)

شبنك سال: فرورى ۲۰۱۷

بها: ۲۰۰

تاك: ۵۰۰

سرپنه: رحيم زام

پنٹ

ہتم رُخ

نا

پیش لوظ

ہتم رنگ.....

تصورنا اولی رنگ،

2004ء ناسفر داڑسکان سرمرسہ تو جمالیاتی رنگ آتے یکجا
کرسہ کتابی دروشم ہٹ دوتے آسرکنگ قیامت نس اگہ ادبی
ومحسن سنگت آتہ مک مک متوکہ۔

براہوئی ادب نادرخیزی ان حضرت است اگہ سوگوئے تو
داسہ مچے پین مرارنگ ناتاب ہم بایدے۔ ولے نینے تینٹ
فیصلہ تنگ ناس افاک۔

توسفر بخیر کہ اولی گام ناپنء.....

سہیل ناپانا دان..... ”ہتم رنگ“

گلزار ابراہیم سید

احمد وال نوشکے

حمد

اے ربّ العالمیں ، ربُّ السّموات
سلیسہ ، لا الہ الاّ سلیک

ارتم فکر ننا پدک ملنگر
تو کاتک سوچ بس نے آ سلیک

کنے آ باسنی وختس کرے مون
کنے آ عرش ننا سیجا سلیک

مریک ہر غنچہ ، گل ، گلزار ستو مش
خدایا! ذات نا تنیا سلیک

☆.....☆

نعت

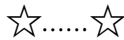
یا مرے صوبِ ننا رفتار کہ یا شام مرے
جوڑتیا اسمِ محمدؐ نا کنا جام مرے

ہر شرابی داسہ کنسہ کائے کوچہ کوچہ
اینو میخانہ ٹی دا ہیبت سرعام مرے

او کنے دوستے آرا اونا کہ مرے عاشق
او کنے دوستے آرا اونا کہ ہمنام مرے

کے خدا دوئی ءِ ننا یاد ننا الے عادت
کپ خدا پن ننا کنے آن کہ گیرام مرے

بف ولے اونا پن آ خواوا اسہ ہم حرف نُس
مس گلزار مرے کائے تو بدنام مرے

اے کوئے سلطان

نا بڑی ان کنا فکر نٹ پھلکس
کر مہی نا کنا مہراتہ داستان

نا شاہتی کنا سینہ ءِ دنکہ
نا تنگی ءِ ، خڑینک پئے اُربو خنتیان

تہو وختس کہ نے آ تیز لگھک
تو کس پئے بسونے سیلاب و طوفان

نا جل تے ٹی روانی چشمہ غاتا
وا ایکان ڈلک نا ہم پُر ءِ پھلان

اسہ پھل نَس کنا شش تو نا زی آ
کہ نے آ ترک کیک اے کوئے سلطان

ہمو پھل مسخرہ عادت ۽ اونا
ہمو پھل خن تا ولدا امپ استان

ہمو پھل چانڑدہ نا نن تے تنک دوست
ہمو پھل کہ وڑوتا پے اراکان

ہمو پھل پارہ تا دنیا نا زینت
ہمو پھل پارہ تا حسرت انسان

نی اوڑتون دا زبان نٹ ہم سخن مہ
کرک ذی آ کنا پین مچہ احسان

”پری سے نُس بلا سے نُس کہ انس
اریٹ ای باروٹ نا ہفت حیران

نا رخسار آ پڑیک دن پر نا تموک
مرے کہ صوف نتو مشغول دنتان

نا خوشبو بالی آ چکاتے کے خمب
نا جادو داخہ در ، کہ بس انت پان!

نا آڑسندہ ، کنا خڑکا زمیں جب
نا بشخندہ ، کنے یاقوت و مرجان

نما پن تو خزاں یکدم بہارے
کنا پن تو مریک مونجا گلستان

نما ذکر سن کنا بنداؤ بےسن
کنا چرچا نما محفل ٹی تاوان

خنگ تو نا ، مریک یکدم بدن پُر
اُرنگ تو نے ، تینے ہم دینہ ہوشان

کنا دنیا ، کوئے جورک نا دامن
نما جلوہ ، ایس شال ان تا زهدان

کنا حالت ، کہ جوان ءِ نحپ تا کس
نما قسمت ءِ عرش اسکان ڈغاران

نما حسرت ، کرینٹ تا گلو بند
نما برکت ، ارے با پُر گلدان

امر تمک سما کہ نی امو دُس
ارے نا است سٹی مابت ، امر چان؟

مفہ پو داخہ در کم ذہن افیس
کہ تپہ داخہ ہم افیس نادان

نما خن ہم خویک شوک ، مگہ نہ!
نما دو ہم قلم ارفک ، مگہ ہان؟

مسور دم در نما رندٹ کنا نک
پڈٹ نا درپدر مسک کنا جان

نما بیگانئی ، اخس خنک خن
کنا دیوانئی ، جوڑ فاصلہ غان

خدایا! دیک اے خن اسکا سیر
الہی! دیک دا کور ٹٹ زہیران

ہرا بدبخت ء کہ نے آ بتو کہ
اگر ملوس تا تخت ء سلیمان

ای بس دا جان ء نے آ کیوہ صدخہ
انت ء کافر ، انت ء ملحد ، مسلمان

دمہ سینہ کنا بشک پدینو
اے شبنم! پٹیسہ امچہ زمستان

هندا ہیتاتے اوڑا کیس نی سر
مریو ای صدخہ نیکن نیکہ قربان“

مریک سال و تو آباد و خرن
نی ہم خوا دوارہ مف گلزار ویران

☆.....☆

ناصنم چہرہ ء

دنگہ غنچیس رُ د ء
دنگہ پھلس تھ
دنگہ پرک تینا
پرہ غاتے ملہ

ناصنم چہرہ ء

زلف ء سرفہ تہو
یا مرے مون پہ مون
سنگتس متکونو
فکر ننا مرغنی
شاعری نا گمان
دُرد و خوشی تے اٹ
عشق ننا داستان

ناصنم چہرہ ۶

چہرہ ۶ نا کہ اے
پارہ تا کوئے نور
پارہ تا گوہر ہم
پارہ سوز و سرور
دنگہ استار نئے
یا مرے تاج ننا
یا نغینس مرے
دنگہ پکھراج ننا

ناصنم چہرہ ۶

یا بہاراتہ ذکر
دنگہ شاعر نا سوچ
صوب ننا منظر نس
یا مصور نا سوچ

سوز سٹی بانسری
پائے یا باگل نس
شہہ مرید کن تینا
یا گلان حائل نس

ناصنم چہرہ ء

نا صنم چہرہ ء
لیلڑے نا سرور
چہرہ داوڑ نما
جلوہ ء کوئے طور
دنکہ بڑز آن قطار
شیف تمر پریک
چشمہ سے آن یا
پیش تموکا دیک
ناصنم چہرہ ء

صوب دوٹی مرے
استی شام ء تخ
دنگہ اُر چہرہ ء
جوڑتیا جام ء تخ
خال سنا دلکشی
دنگہ استار سے
دنگہ شبنم مرے
دنگہ گلزار سے

ناضم چہرہ ء

☆.....☆

ای وڈغار
گل زمیں اے گل زمیں
گواڑخ آتا اے امیں

نی خناس عکس بھاز
نی خناس بھاز جیبیں

اخہ درنازل اریر
مسونوکل نا مکیں

خف ٹی اینو پاکنا
غور کیسہ نی امر
پاصنم نا دروشم آ؟

☆.....☆

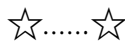
ڈغار

روشن آ استار بن!
نیزہ و تلوار بن!

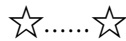
مُجُ جہان ء ای خنٹ
کس اف بیکار بن!

نیام نئی داکل سنا
پاوانے گلزار بن!

ذره ذره عاشق ء
ناصنم نا دروشم آ

شبِ نیمی گواڑ خِ
مَش تا بالادِ دا
صیدِ نَدا اِنِگ
بَلِیل آتا توار
باسنی ناپر کس
یا پدینا تہو
زیمیل و سازِ دا
سازِ جادو آن پر
مُچ پاناد کیو
لگیرہ کم دا
نا صنم درو شم آن

کنادماغ تھی اسہ چہرہ ناجلوہ
کنانظرتی اسہ چہرہ ناشونہ
اسہ چہرہ ناتک سر
کناستٹی
کناصوب وشام
اسہ چہرہ ناکتیک
مختصراً!
ای تینا زندہ پارینٹ
اسہ چہرہ نا

☆.....☆

روشن ء کنا پانا د
روشنو کنا خنک
جلوه نامنظر ت
نظر گوہنگ
داخه روشنائی!
چراغ ء کسینو
یاختے کیوتر
ولے خیال پر نور.....!
اُف خدا!
دا تو بے ء
یا درو شم ء
صنم نا

☆.....☆

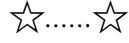
دنیا کئے الا انا
 تیناک پانا دمسرک
 ای نفرت کس دنیا ٹی دا
 کشتو کنا تنیائی کس
 جوڑ تیا تبسم دڑ دنا
 پیتا تے ٹی مونجائی کس
 یکدم کئے سجا کہ ای ناچہرہ عنا زلیفوک
 انداز عتینا زدننا پارہ غابدلیفوک
 نا پارہ غاولد اراٹ
 لکھاٹ بس لکھاٹ اناٹ
 دنیا کنا ارفنگ کہ بس
 او فتنے دمس وڑ توٹ ای
 اینو کنا دیوان کئی او مچ کھکل
 دا انت کسے؟

جادو ۽ دانرنگ ننا

نارنگ ننا

نارنگ ننا

دروشم آن ناصنم
شاعری نا وجود
دروشم آن ناصنم
زندگی است و نیست
عاشقی نا کتاب
جام و مینا شراب
ذکر استارنا
ترونگلڑ آ تا غزل
روشنا آفتاب
جوڑ تیا بسونے
نا صنم دروشم آن
نا صنم پارہ غا
ای اُریو بٹش مریک
دنز و خلقت تہو
لڑزک ہر کس نا است
ہراسٹ بٹش مریک

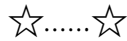
لٹ و تو فک سٹو
سوج کیرہ چناک
انت نُسے ماملہ
قصہ دا انت نُسے
ظلم نُسے دامگہ؟
پارہ بلاک کہ
ظلم نُسے افک اگر
ظلم ان اف کم ہم
انت نُسے کن اُرا
داہمو پارہ غا
ناصنم پارہ غا
ناصنم دروشم آ
اخہ درزیب کیک
چاپ خوشبو نونا
گد کہ پیشانی آ
کیک اخس نمہ

خال نتو تک ہم
دوک زلفاتے آ
دوٹی چلو مرے
سوچ کسے ٹی مرلیس
باٹی پھلو مرے
خنک بڑا مریر
خفتے ٹی غصہ کس
یا مرلیس خوش بھاز
یا پریشان دمس
ناز و انداز ہر
ہر حیا، راز ہر
ہر گڑا زیب کیک
نا صنم درو شم آ
نا صنم مہرٹی
پین جہانس اریو
پین زمین کس اریو

آسمان کس اُریو
پین اُریو منظر کس
پین نشان کس اُریو
پین تینا استء کن
ای نوان کس اُریو
قصہ کس پوسکنو
داستان کس اُریو
شاعری کن تینا
پین بیان کس اُریو
ھیت ء پھلاتہ کیو
گلستان کس اُریو
مہر سئو مہر سئو
ای خدیو سیر سئو
نا صنم مہر سئو
نا صنم مہر سئو
نا صنم چہرہ غا

بادشاہ ہم گدا
ناصنم چہرہ غا
بے وفا، باوفا
ناصنم چہرہ غا
مہ کدہ نارواج
ناصنم چہرہ غا
است والاتاراج
ناگلی آبروکا مسافر گنوک
ساری عکسہ ہم پارہ آخر گنوک
شعر دا انت نئے شاعری انت نئے
کل شاعر گنوک
ناصنم چہرہ غا
ناصنم چہرہ کن
جوڑ گلزار مس
اونا فکر
اونا فن

است اونا گنوک
داوڑ انداز ٹی
ہاں کہ اونا بیان
یا کہ اونا وجود
اراسوچ اُس کہ
کائے مدام
بس اسہ چہرہ غا
پداسوچ اُس مفک
انقلاب اُس مر یک

نا صنم چہرہ ء چمن پانہ
نازل آتا اریس خن پانہ

سوچنا خنتے ضد ننا ساغر
است ء مجبور عادت ان پانہ

زلف ننا تار نئے صراحی ٹی
ساقیا داسہ دے ء ن پانہ

پین اف وڑکہ جوڑتہ نائین
گواڑخ و لالہ و ثمن پانہ

نیکہ پردیس ٹی تینے گوندن
نیکہ گلزار ء بے وطن پانہ

☆.....☆

زلف رخسار آنازنی دروشم
ناکنے دوست ۽ بھازنی دروشم

است نی خنک ، خیال نی
رخسار
سوزنی چہرہ ، سازنی دروشم

کیوہ نا عکس ستون چڑہ مجلس
نا تھو کے دراز نی دروشم

حور تہما کنا نگاہ غان دوست
نا کہ بسک نماز نی دروشم

مخشر ۽ خننا آلسہ ۽ جمر
دوارہ مرسہ ۽ رازنی دروشم

☆.....☆

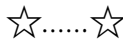
دوست ءِ داخس کنے نما صورت
دنکہ بلبل کہ پھل بنا صورت

وا اے قصہ غا کو شام آتا
اخہ در زیب کیک وا صورت

دا وڑ او اسکا کہ کسکن نن
قد اسک جتا ، جتا صورت

او کنا پارہ غا انا اُریسہ
زیب کرسہ انا کنا صورت

محفل ءِ شمع نُس بکار افک
روشن ءِ اونا شیشہ غا صورت

آرا دا چہرہ نا خوشبو ء کتو
ملنگ اک پائے کس جنت کنے آ

آرا احساس ء کتو جلوہ غاتا
کہ ماگم برسہ ء ناگت کنے آ

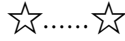
آرا دنیا کنا دامن ٹی قیدے
بریک کہ ہرکس ء حیرت کنے آ

جمال آکو آرا دا چہرہ غاتا
کہ تو بے شولکک برکت کنے آ

کنے آ تمک اک سیجا آرا دا
کرینے واہ واہ قسمت کنے آ

آرا خوشى تا كنهو انتها ء
در ء تينا تفه حسرت كنه آ

كنا خن ئى آرا گلزار بند ء
ارے هر كس كه بد نيت كنه آ

کنکھ گواړخ ہتم نا صنم چہرہ ء
چہرہ ء نا صنم ، نا صنم چہرہ ء

ہر مرض نا کنا چہرہ ء نا شفا
کنکھ دارو ملم نا صنم چہرہ ء

چہرہ غان نا کنا اعتبارِ زباں
قول و کنکھ قسم نا صنم چہرہ ء

دا پریشان نظر ، جوڑتیا بادوئی
دا کنا سوچ ہم نا صنم چہرہ ء

پائے کتون کس چاڑدہی ہیت کیک
کیک داوڑ ستم نا صنم چہرہ ء

دا کنا شاعری چہرہ گلزار نا
دا غزل دا نظم نا صنم چہرہ ء

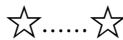
ہر نگائے کنا متکنو دروشم نس
داسکاں لگک اک پوسکنو دروشم نس

است داسہ کنا دوست تینا متو
است ارنے کنا اشکنو دروشم نس

دا گنوکا کنا شاعری نا ذی آ
بھاز حیراں ارے پوسکنو دروشم نس

خنتے آ لگیرہ سخت سخت ڈک دا
مچہ مونا برے خلکنو دروشم نس

یک گلزار ہر شام دھڑکن تے تیز
پیہنو مچا خیسونو دروشم نس

تصویر

نا صنم چہرہ نا جوڑ تصویر ء کیو
خوش نما ای تینا مچہ تقدیر ء کیو

نا نگائے اُریو نا جمال ء اُریو
نا مصور نا ہر ہر کمال ء اُریو

چہرہ ء دُنکہ نا گل گلابس مرے
ماہتاب نس کہ یا آفتاب نس مرے

بے خودی نا بیاں داخہ رخسار سٹی
نے اُریو نقہ ٹی نے اُریو سار سٹی

وا گلابی آ گد مچہ پیشانی آ
وخت ء محشر نا دا روح ء انسانی آ

مچہ وا چہرہ غا بے تنعی نا اثر
دُنکہ خنتے مرے بادوئی نا اثر

بے رخی مچہ وا ، فاصلہ نا گماں
دا حقیقت نُسے اف گلہ نا گماں

خنتے آ جمر نُس سر مئی سر مئی
دا کہ وا زلف ننا ہم لڑ نُس دوشی

دے ننا جلوہ کم ماہتاب نٹ مفک
حسن ڈکھنگ داوڑ نقاب نٹ مفک
است اوڑتوں مخک او مخہ اخہ در
درد مونا مرے اخہ کہ اخہ در

چہرہ خاموش ء ہم لگھک اک ہیئت کیک
فلسفہ دا دمس چپ مفک ہیئت کیک

استِ پرغا انا انت اوزار نُسے
چہرہ نُس اف دا دا تو تلوار نُسے

مے کدہ انت نُسے مہ کشی انت نُسے
انت نُسے ساقیا ، جان و جی انت نُسے

بلبل آک انت ءِ اوفتا توار انت نُسے
کس ءِ اُر پر تو دا ٹی میار انت نُسے

داسہ پاناد کیو ہر گڑاغان تینے
داسہ نے آ اتیو ہر گڑاغان تینے

جوڑ گلزار دا تیغ نا تعبیر ءِ کیو
نا صنم چہرہ نا جوڑ تصویر ءِ کیو

☆.....☆

تیز دنتان تے کرے مزواک مٹی
کسفلک بشخندہ نا دسپاک مٹی

او تلاوت کپک اک دا خاطرآن
ذکر ء کافر تا قرآن پاک مٹی

دا بلوچی ترک وا نا دا بدن
اُف! نی قیامت دا پوشاک مٹی

نوشکے ٹی دیر و پاٹ ہم خیسن ء
یعنی ولدا کان تولن ڈاک مٹی

☆.....☆

است خیال کرک پیار نئے گوازی ناگڑاس

اف

کل زندنا اقرار نئے گوازی ناگڑاس اف

اے جان اونا دوتے آن کپیس تینے خوک

دوتے ٹی تا کتار نئے گوازی ناگڑاس اف

اے است کرارٹ مہ کہ دیرتاب اتینگ

کیک

دیدن اینو زار نئے گوازی ناگڑاس اف

زاہد نا قدر ء شوق ننا کیوا ، ولے وفا

تو بے نئے اف استار نئے گوازی ناگڑاس اف

نی بیرہ بہاراتا کہ افیس خیال نئے

گلزار ہم گلزار نئے گوازی ناگڑاس اف

ریختی

یاد آ بریک دلدار تمک کنا گد
دن مسونٹ بے سار تمک کنا گد

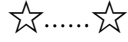
خپ کنے کس نس شر مرپوا
اف خدا! اٹ وار تمک کنا گد

زلف آتہ دا باگل ، پائل نا چھن چھن
بنگھڑی تہ ہم توار تمک کنا گد

اے حسن نا اینو سہہ شام لگھے
کپہ کنے سینگھار تمک کنا گد

شرم کنے کسفک اقرار کیو گر
وا کیو اگر انکار تمک کنا گد

مونا ہم مریک پوشکن شیف نظر ہم
مونا برے گلزار تمک کنا گد

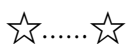
دا مھر سنا شرارت دتائے چانہ نن
چاہنگ نا ہیئت ء کیسک دنیائے چانہ نن

داوڑ اُرک ننے آ کس پائے تپک اک
داوڑ اُرک ننے آ کس پائے چانہ نن

بشندہ غاتہ خاخر ، خاخر ٹی استے قید
اینو نا اخہ محفل زیبائے چانہ نن

بس پانہ چانہ لیکن حالت ء است سنا
یا تنپنا سما اف دیچائے چانہ نن

دا خلق سنا ستارا گلزار دا گلاب
اے خلق سٹی بروئے استائے چانہ نن

داسہ تینا سے نا صلہ مہ کننا
یکتتا اُٹ بہ قافلہ مہ کننا

استنا ہیئت کاٹم آ کائے
نیامٹی دافتا فاصلہ مہ کننا

ارسہ تصویر ءِ پاک اک تینتو
ساہ و نی دم تا سلسلہ مہ کننا

حشرٹی ہم ای تولوہ چپ چپ
نی اسہ وار حوصلہ مہ کننا

☆.....☆

کیرہ نظر نے پیشن مہ دن
مچ بلبیل آتا سوسن مہ دن

ہرکس نا سخت ءِ خن نا کسرتیا
نی بے درک دنیا غن مہ دن

خوشبو چٹ ایتنگ وڑ وڑ نا داوڑ
نادان پھل و گلشن مہ دن

تینا گد ءِ ال جوان کاٹم آ شا
سیلہ جتا نی دسکن مہ دن

سیجائے تینا پاپک کہ تینا
گلزار اونا دامن مہ دن

☆.....☆

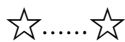
اف جارات کہ بہار بریک
کیوہ نے یات کہ بہار بریک

نی گلاب آن بار مرک تازہ
نی مہ اسرات کہ بہار بریک

چار بخشندہ نا صنم نے آن
خواوہ خیرات کہ بہار بریک

رب دا زند سنا کنے غمتیان
کیس آرات کہ بہار بریک

شاہ صاحب تینا اسیراتون
کر ملاقات کہ بہار بریک

عمر نئے آن کہ اسیر نٹ نا
پالن آ پھل بر فقیر نٹ نا

پٹیسہ نی ارادے دوتے ٹی
ای ہمو بخت ننا لکھیر نٹ نا

نی کنے سوچ ، مر کنے سوگو
ای اریٹ است نا ضمیر نٹ نا

اف کنے آن نا جتا منزل
نی اریس راہ راگیر نٹ نا

خل کنا استی کنے گلزار
خنتا بے آبرو آ تیر نٹ نا

☆.....☆

بیوفا سمجھسہ دلدار تو نن انت پانک
پاسہ داوڑنی ننے یار تو نن انت پانک

پائے نے دوست ء کئے چھیڑ تو کس انت
پائے
پائے ای کپرہ اظہار تو نن انت پانک

اودے کس کہ بفق دوست تو کس انت
ہوغہ
ہراسٹ آن ارے بیزار تو نن انت پانک

اونا پیشن کہ مفس نک تو کس انت رلہ
است اخس مرے پینار تو نن انت پانک

ہراسٹ برسہ ء کسفنگ کہ اگہ کین تو انت
ظلم ء ننتو سر بازار تو نن انت پانک

کس خفتے آتخک دو تو بیان کس انت کے
اونا دا عادت ء ہر وار تو نن انت پانک

کانہ ہڑدے کہ برینہ کہ اگر کس کے سوج
پاپنک دوست ء نما شار تو نن انت پانک

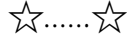
خنتے آ خنتے خلیک پائے کرک داسہ ہیئت
نئے مرے ہوش کہ نئے سار تو نن انت پانک

اونا ہر ہر کہ ادا لگھہ اگر ہچ پاپن
خنجر و توفک و کتار تو نن انت پانک

ناگلہ دادے کہ بے ڈول ء نما شعراک کل
کائے بے ڈول کہ جمار تو نن انت پانک

اخہ در ہیت ارے باٹی کہ بس اے تا
است اف نے ان گلہ دار تو نن انت پانک

اودے پانگ نتو گواړخ نا کہ کین بائے پاچ
اوننے پاک اک گلزار تو نن انت پانک

ئیکه قربان دا انت خواہسنس
اے کنا جان! دا انت خواہسنس

اف تیسّم منہ خطّینک مرے
تینکھ دژدان دا انت خواہسنس

ای مریو دا ، تو وا گلی ئی تا
است حیران دا انت خواہسنس

تخچہ گلزار نی پن ء تینا
ہائے نادان دا انت خواہسنس

☆.....☆

برک اے کنول کہ چمن پھل بٹخک
قطار نٹ بہ سل کہ چمن پھل بٹخک

دا زلفاتے چندیف چمن شوق نئی ء
دا گیسوتے مل کہ چمن پھل بٹخک

مفک است ٹکر کہ خیرات ملک
مفک است تل کہ چمن پھل بٹخک

کپوت آک گلزار مر آن بروکا
عجب کیرہ گل کہ چمن پھل بٹخک

☆.....☆

ریختی

پھل آتہ رنگ و شوخی گلزار نُسے آ
لگانے کنا است اسہ مار نُسے آ

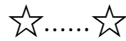
اوکل زمین ٹی کنکن کل آن جتائے
اونا رواج اونا ہم شان جتائے

کل خلق ننا تیان او مہمان جتائے
لگھک کہ اونا است ہم اوڑان جتائے
شاید کہ سوچک اک او سینگار نُسے آ

لڑک کنا بدن کل اودے خنٹ کہ
کاٹم الیک چکر اودے اُراٹ کہ

شک اوغفک کنے گر اوڑتوں مھاٹ کہ
تمک کنا وجود ہم موئی اناٹ کہ
کس پئے کنے سلفینے تار ئسے آ

توبے مروئے پن تا استار پن ء تا
یا ہجر پارہ تا یا دیدار پن ء تا
نی سوج کپہ سنگت اے یار پن ء تا
بس چاوه داخہ در کہ گلزار پن ء تا
استے کنا تنخا او تلوار ئسے آ

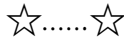

ڪانڪ خوشى نا جو گلاباتا مجلس ۽
اى اُٺ ههه همو گلاباتا مجلس ۽

پا اودے که برے بهاراک خواره تا
نى ذو که اے تهو گلاباتا مجلس ۽

نم پاڻو که ارے نھے داخه تو درک
اے بلبيل آک چو گلاباتا مجلس ۽

انتے او گونديپک که اُستاتا دے کو دا
انتے مفک او پو گلاباتا مجلس ۽

چمن تا ہیئت مرسہ ء
ناخن تا ہیئت مرسہ ء

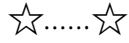
پت آتہ ذکر ہم مچے
شمن تا ہیئت مرسہ ء

خڑینک آک مون ء ارینو
وطن تا ہیئت مرسہ ء

صراحی پر ء توبے ان
کرن تا ہیئت مرسہ ء

گلاباک منجو ، کہ نازک
بدن تا ہیئت مرسہ ء

تهاری آن قسمت نا
تونن تا هیت مرسه ء

ناز کر اے نازنین نازاتیان
مرسہ ان ولدا گچین بھاراتیان

ایت نشان اے جلوہ غاتے متکنا
ارفیسہ پڑوہ کرک رازاتیان

روح مٹی وختس دژنگا نا توار
است پنانے ننا سازاتیان

است ہم مشتے ٹی ءِ افس نی
فکر ہم تمنے پروازاتیان

☆.....☆

الکنے شبنم آن نم کس پئے
بسوئے دروشم آ ہتم کس پئے

قول سنا ذکر دیک استے تا
کنگئے کس ستو قسم کس پئے

ہرکہ اونا دیارے الانے
بشک اک کوچہ ٹی ستم کس پئے

کین افیل ایتک ہم الزام
نہنئے کس ء آن غم کس پئے

پائے ”گلزار جی ہن شعرا“
ارفک اک کاغذ و قلم کس پئے

☆.....☆

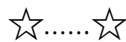
استِ پِرفانے جو بسونے خنتے آ
راز سنا ہیئت همو بسونے خنتے آ

دز ، طوفان کسے ، انت کسے نے سما
استی اس تو بسونے خنتے آ

اف ضرورت هرہ کس نا است سئی
نا وفا نا تہو بسونے خنتے آ

چاوہ خن پُر ء بس دا ولے تیرہ
خنتے آن ہیئت چو بسونے خنتے آ

پارہ نا خنتے آ بسونے راست ہر
پارہ گلزار او بسونے خنتے آ

شیشہ غا جام ء تحک تینے ہرک
دوارہ گلزار ء اُرک تینے ہرک

وا پدا قیامت نگاہ آن کرسہ بش
دوارہ زلفاتے ملک تینے ہرک

فیصلہ غا است ننا کرسہ یقین
جوڑتیا گوارخ دسک تینے ہرک

گوندیہ رخسارے تینا ماہتاب
خیال ننا جو ٹی وہک تینے ہرک

حضرت گلزار گند ان یار ننا
حسرت آتے بیرفک تینے ہرک

☆.....☆

دا طیب آک ، دا عقل منداک
نے کننا دژد ننا دوا پارا

پارہ کہ نا مرض نئے بھلو
نا مرض نا پن ء وفا پارا

دا مرض کور کیک بندغ تے
کیک دا بندغ ء نشا پارا

پارہ استے الیک گنوی نَس
دا ٹی بندغ مریک گدا پارا

کیک انسان ء بھاز دا بے تق
کیک بش نن ٹی نیمہ غا پارا

ہرکس ء الک دا مرض وختس
کیک بس اودے بے اُرا پارا

دوارہ پیشن مرے کسر اف تا
دانہ تیٹی انا ہرا پارا

ہر اسٹ آن دا مرے پیشن
ہرکس ء ملہ بس شفا پارا

ہرکس ء بس خدا نشان تف تا
ہرکس ء رکھ بس خدا پارا

دا طیبب آک عقل والاک کل
کنکہ گلزار نے دوا پارہ

☆.....☆

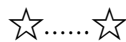
گلی آن اے کنا چُپ چُپ انوکا
اریس دیدہ کنا خنتا گنوکا

پدا الانسک قیامت نا دے تے
اراکان بسونس امپہ ہموکا

گنوکا تا گنوکی پین ودے
سرف زلفاتہ زلفاتے ملوکا

ستم گر نے خنگ ان زندہ اٹ ای
ارادے نا ستم استے آلوکا

خدایا وا پریشان امپ گلازار
امر کیوک خڑینکاتے وہوکا

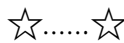
شرم ، شوخی ، ادا ہیت انت ءِ آخر
کشش داخس نے آ ہیت انت ءِ آخر

کنے تصویر کسے نا شوق ارفک
کنے ارفک وفا ہیت انت ءِ آخر

کنا کانک گماں ولدا چمن کن
وا انت ءِ قصہ دا ہیت انت ءِ آخر

اسہ بیگانہ کس چپ چپ سلیک اک
کنا دروازہ غا ہیت انت ءِ آخر

چڑا گلزار کسے نا فکر مٹی اٹ
تینے آ اُرپرا ہیت انت ءِ آخر

است نانا نے ان پھلانے گام و گام
کے سلامت بس خدا نے گام و گام

خواہ ای مونائے اندھن ملیک
جلوہ و ناز و ادا نے گام و گام

نی محس پھلاک ہم نیتوں مخر
کے سلام بادِ صبا نے گام و گام

زیات تیتے آن سمجھان نے
تسون سنگت وفا نے گام و گام

☆.....☆

عجب لالہ زارے ہتم خنتا نا
نا زندگی ءِ ضم خنتا نا

خیال آکو خنتا تفوک است خنتے آ
کتاب ءِ دا خنتا قلم خنتا نا

جوانی سلیتو ، سلیتور وصالاک
سلوک یادِ داسکان قسم خنتا نا

ہموکان گلزار نیکن سلو کے
اراکان کاتک قدم خنتا نا

☆.....☆

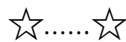
پھل نس اننگے گلشن تا نیام نہ
استا کو پالن خوشبو نا جام نہ

بادِ صبا نا رفتارے اوڑتوں
خوشی کو شاید اونا مقام نہ

پوسکن شباب ءِ او ایل ایتک
حیران تنگے او گامے گام نہ

بے خود خنگ اک تینا خود آن او
ہوش ءِ تھینے زلفاتا دام نہ

گیسوتے مونا الانے گلزار
دے تے بدل او کرسہ ءِ شام نہ

دھڑکن تا نیامٹ بندغ اَمودے
نثو بدن نا شہہ رغ اَمودے

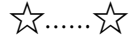
پاریکہ اودے اونا قریب نس
غمتے ئی ولدا نی سخ اَمودے

پالو بدل مس یاداتا لیکن
کاٹم اَمودے سرخ اَمودے

پاریکہ وختس کہ استخوان نا
کیرغ اَمودے بائغ اَمودے

ای پڑج نئے نٹ دیوال نئے نا
کنو کبو نم لچغ اَمودے

پروال * ننا جو سنگت مرے تا
گلزار نئے نا رونق اُمودے

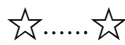
کوچہ کوچہ خمار سنا ذکر ء
بنو یاراک یار سنا ذکر ء

شاید او بے نقاب چرینلک
کوچہ ٹی تا بہار سنا ذکر ء

دوئے استا تینا تہا پارے
”وا امو بے میار سنا ذکر ء“

ای کہ پاوا کہ انت سنے گیسو
پائے کپہ تہار سنا ذکر ء

کاٹم آ وہم ء یار سنا گلزار
ذکر اونا ہزار سنا ذکر ء

نا خلق سنا اے شام
وا تر ونگڑی گوربام
کہ سوٹا بے پام
انپک کنا استان

استا سُرک داسکان
پاریٹھ اے نادان
مر نی مفعہ خنتے آن
امپک کنا استان

پُر دیرِ خن سنبل
بے پرہ عا بلبل
چا کر نما حائل
امپک کنا استان

امپک کنا استان
تینا گنوی ام
او اسکا کتھون
ای سوٹا بے غم

ختا چمن کہ نس
ذکرِ چمن الو
دروشم کہ نس گلشن
فکرِ چمن الو

اونا اُرنگ آن یار
خنک اسورہ کہ خن
پُر اسکا رنگ آن
یاراتا کہ دامن

تورک کنا استے
نا خلق ننا موسم
اسور صفا استاک
اسک صفا موسم

داسہ ہرادے او
داسہ ہرادن نن
افک ہے بلبیل
افک ہے گلشن

اے مہر ننا داستان
ہیت ہیت ننا ارمان
نا اسونا مہمان
امپک کنا استان

انکار پد اقرار
ساری دمس بے سار
گلزار سنا گلزار
امپک کنا استان

☆.....☆

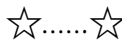
ذکر ۽ کپہ چاڙده نائن تا کھوٹ
یاد ارفک لال ننا خنتا کھوٹ

کور مرسه اٹ زهیری ان خدا
اسوٹا که سیر دیدن تا کھوٹ

وا کننا دا جوزه غاتے ساده غا
شوق ارفک اونا دامن تا کھوٹ

است ننا پلکک سُرنگ ۽ تیز تیز
بے تبی آ دا ای دهرکن تا کھوٹ

نبض ۽ چپی الکنے خوشی ته نا
ای نما گلزار گلشن تا کھوٹ

ہائے دا کوچہ وا نتِ جاناں
مس تالان برکتِ جاناں

کم مرسا ءِ حسرتِ دنیا
زیات مرسا ءِ حسرتِ جاناں

دا اِرتِ آن کش اولی ءِ
مابت ءِ جان ، مابتِ جاناں

بس چڑک نُس مرے تو جاں کائک
اخہ بڑزا انا گتِ جاناں

کنا شعراتے گل زمیں کنپیس
کنا شعراکو شہرتِ جاناں

☆.....☆

ریختی

کنے بس نظر دلدار
تو شرم ان نک کنا لڑزار

ای تمنگ ان بچھاٹ

تماکہ کنا گد وار دما
دنیا نا کنے الوکہ سما

اقرار سنا ای دیدار سنا ای
بس سوچ سٹی تینا یار سنا ای

ای اونا گلی کن انسہ کریٹ
تینون کسر ٹی محسہ کریٹ

سر تینے کریٹ اک منزل آ ای
وا جان ء دریک قاتل آ ای

خن تر انا رخ بدلینگا
سمجھا او کنے دا شرمینگا

کنا خنتے ٹی نَس او بیٹ
ای تینا کہ گد ء ارفیٹ
ای تمنگ ان بچھاٹ

☆.....☆

موسم نا روانی ہم شوخ نس
یاداتہ بیانی ہم شوخ نس

ہم پر نا پڑی تا محشر نس
تالان نظر ٹی جمر نس

چٹ وا تہو نا بے باکی
گلشن ٹی غزل خواں گل ساقی

نس خن ٹی کنا تصویر دوست
التو کہ کنے زمزیر دوست

پاریٹ ای است اٹ ہائے خدا
خوشبو تا کنا بامس ٹی انا

ای خیال نئی تماٹک اونا
انداڑتو کہ او بسک مونا

مس پر بدن لڑزات
تو ای سمجھاٹ کہ ای تماٹ
ای تمنگ ان بچاٹ

ارمان تہ ای تینا نودے خناٹ
فردوس ۽ خناٹ کہ اودے خناٹ

قسمت ۽ خناٹ تقدیر ۽ خناٹ
ای تیغ تہ تینا تعبیر ۽ خناٹ

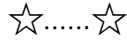
انداڑ گلستاں نس اوڑتو
اے جان! کنا جاں نس اوڑتو

پاریکہ خنک کورے اخس
گلزار وفا زورے اخس

منزل کہ وفانا سر الکن
ایلو ان تینے باور الکن

نس مہر ننا بھلن ریک
کنا نتے ٹی الو سیک

ای تمنگ ان بچاٹ

کننو زیب نی ہمرا مر
چھٹ پے گڑا زیبا مر
نے ان ساڑی ء دنیا نس
تیا اٹ کنا دنیا مر

کانہ ڈور نی ریکو نا
ایڑے تولنا دے مونا

کینہ استنا ھیتاے
روتن مہر سنا خیتاے
بالی آ ارن چکاتے
استا اتپنہ ڈکاتے

ای دا خواپرہ مونجا مر
کننو زیب نی ہمرا مر

ولدا قبلہ ءِ درسہ نن
کانہ دولچی کرسہ نن

کانہ عشق سنا دریا ٹی
استے تورنا سیجا ٹی

عاشق ءِ نبیؐ خواجہ نا
جگئی شیخ حسینؑ بابا نا

نن کن گنج نئے اوفتا پن
صدخہ ءِ مرید اوفتے کن

اوفتا پڑدہ ٹی اللہ مر
کتو زیب نی ہمرا مر

ولدا وا تینا احمدوال
شار نس ہم ارے ہم پاوال

مہراتا ڈغار آباد ء
خزن استنا پاناد ء
داڑے پڑدہ و غیرت ء
تینا شوق سٹی تخ نت ء

کھری اے وطن پھلین نا
داسکان گند ارے انکین نا

تو بے ء نما استارے
گلزار ہم نما گلزارے
زہیری ء تینا جوان چاسہ
کانا سیل ء کن انت پاسہ

ای پھل اٹ کنا سیجا مر
کٹو زیب نی ہمرا مر

برک لگیرہ تنک تعینا تعینا
نا کسفر کنے خنک تعینا تعینا

نے الانو کٹون جو نا رہی آ
نا کس پائے ہمسنک تعینا تعینا

خدو نا ہتم تا خیال آن پر ء
کہ داسکان گلشنک تعینا تعینا

چھلک برسہ ٹی ء صراحی ٹی خننا
نشہ نشہ دیدنک تعینا تعینا

تہو نا وفا تا عجب نا گلی آن
کنے خلکنے شک تعینا تعینا

مِلّہ سا ءِ شباب پھلاتے
ایتنا کہ شراب پھلاتے

اودے پھلاک دوستو گواڑخ نا
گوندینہ بر گلاب پھلاتے

مہر ننا منظر نٹ ڈریننگ کن
کرسہ ٹی ءِ حساب پھلاتے

است و جاں ، خنک حاضر ءِ ، داسہ
پائے توپک کتاب پھلاتے

اے ہتم رنگ دیر گلزار ان
بیرفینے نقاب پھلاتے

☆.....☆

چار نے آ سوال ء پھلاتا
است خوابک وصال ء پھلاتا

یک گوازی زمین پھلاتون
داسہ کہ سال ، سال ء پھلاتا

بھاز وخت ان ہتم چن ٹی ء
ابو حال و حوال ء پھلاتا

کہ خیال جہاں گلابی ء
تخہ کیرے خیال ء پھلاتا

خین آ گد تو کاتک اک گلزار
کاٹم آ اونا تال ء پھلاتا

☆.....☆

دے کو آہڑ نا زندگی زورے
پلّو ءِ خل کہ باسنی زورے

جام ءِ خوڑت اُرپہ نا اُشنگلک خن
حسن بیتاب ! مہ کشی زورے

زلف مچٹ سُرہ تو ہم بد دیک
داوڑنگا نا سنگتی زورے

تاب محشر نا وا نی دا نازرک
اے پری زاد ! عاشقی زورے

نی دا کمزور وا سخن نا بڈ
یار گلزار شاعری زورے

☆.....☆

ہر پہ دانگ اینگ شام ننا وخت ء
کتو اڑسینگ شام ننا وخت ء

نی تو سرحال اریس ننا نننا
نی تو اڑسینگ شام ننا وخت ء

ارف زلفاتے ، استخوان سے ان
اینو گدرینگ شام ننا وخت ء

مس پٹی جعفر تو نن پارین
یار بدلینگ شام ننا وخت ء

یار گلزار کر لغام استے
یار شرمینگ شام ننا وخت ء

☆.....☆

حسن والائہ جال سٹی کاوہ
گل گلاب آتہ تال سٹی کاوہ

نا در آ انت ڈول سٹی بسوٹ
نا در ان انت حال سٹی کاوہ

ہر کنا ساعت ءِ سبج نیکن
ای اریٹ عمر بال سٹی کاوہ

زندگانی کنا مرے گلزار
نا گلابی آ شال سٹی کاوہ

☆.....☆

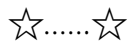
شع غا کو پرکا کو شام ءِ وا
محفل ءِ یاراتہ خفتا جام ءِ وا

وا کنا او استٹی نت ءِ متحک
ارفیسہ ءِ او کنا آرام ءِ وا

آلسہ اٹ وا دامن ءِ ای استنا
گوہسہ مُٹ تینا ہوش و پام ءِ وا

وا کنے دشت بٹ وفا نا خوانک اک
کپرہ تورنگ تینا گام ءِ وا

ترک کرسا ءِ امیداتا گلاب
وا ہمو سید ہمو بشام ءِ وا

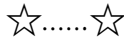

است ننا قسمت خرابے سہب سہب
او تینا ارفک نقابے سہب سہب

انتہ نے استو نا نغہ نا اثر
خلتنن نن دو شراب ء سہب سہب

انت باور است ننا موسم تے آ
دیر ایتو ہر گلاب ء سہب سہب

او بت ء ہم شاعری دوستے کنا
او کنا خوانک کتاب ء سہب سہب

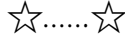

تو بے آہرا تم سیجا مس
دھڑکن تہ روانی زیادہ مس
وختس کہ تصور زیبا مس
تو پٹانت تا توار۔۔۔۔!

وختس کہ دوئی آن دارد مس
پن کس سنا بائے پنچ سد مس
وختس کہ غزل نا آمد مس
تو پٹانت تا توار۔۔۔۔!

تالان جغری ٹی نس محشر
نس خوک محبت نا جمر
پارینہ ہتم نی زو زو بر
تو پٹانت تا توار۔۔۔۔!

خفتونہ ہرے آن استارے
جمر نہ رہی آن گندارے
پٹاکہ نظر کہ گلزارے
تو پٹانت تا توارے!۔۔۔۔۔!

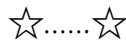
جراکو موسیٰ آ نی برک
شام کسے ئی ساتوی آ نی برک

کپہ دن ہرمان تے تنیائی پسند
ہیت ہیت آ ای و نی آ نی برک

وا اسپکا بر تینا نی پارہ غا
وا اسپکا سادئی آ نی برک

او کنا افک تو کس افک کنا
است اے اونا کمی آ نی برک

پوسکنا افسانہ دے کو حشر ننا
متکنا اے زندگی آ نی برک

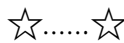
حسن جلوہ دستگہ نوک آن بار
خفتیاں لگیسہ گروک آن بار

وا نما دروشم آ گمان کاہک
وا اُرنگ اُن نئے گنوک آن بار

است الانے وہم ء دیدن تا
بسونے لگھک اک انوک آن بار

زندگی دُن نئے خلیفینے
تینے آن ہم خلیفہ شوک آنبار

بخت ارفیک نئے ولے گلزار
نن نما مسونن مروک آن بار

نک و دوک اٹامو ، اٹامو گل و بالاک
وا ذی آن گلابی آ زیب کیرہ رومالاک

بڑزٹی کہ توبے ء شیف جلوہ ء اوکان
غور کیر ارا کنڈا تپسہ نظر والاک

موسم آکو خوشی ناست خواہک اک کنتون
دا سماں ء نازلیفر درگہ ء دا دیوالاک

مچھا کہ اُرپر تا سگلیک جغر سنگت
استٹی دڑگانو دوست سنا کنا خالاک

اینو آن تینا غم تے ایت نی کنا بخت ء
خواوہ ای کہ خوشی ٹی تیرنا مریرہ سالاک

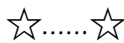
زند مچ تفتیس تینا خنتے شرم سنا دسک اٹ
اینو چھاپ کر سید تانکہ کل خنر سیالاک

لہد پن ۽ اونا کنے آن پلپہ بو
بیرس ای اوڑن افٹ کنا ہیبت ۽ پومبو

اربو کنے امر کہ ای برباد مرسہ اٹ
دوستاک ، عزیزاک کنا پارہ غا بہو

خواہک تو است بھاز کہ محفل ٹی اونا کاؤ
بس کیو امرارے تہ کہ عادت نس بے تہو

او زور طبیعت آ کنا حال ۽ کبو سر
گلزار ۽ تینا پن کہ دا خیرات نم کبو

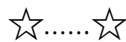
مون کپسہ ضم انت معنی
پاسہ ، کپسہ قسم انت معنی

داسہ خنک نے کس انت گوندیو
داسہ تمپک نا قدم انت معنی

دوارا وا شیف ء نظر ، ہاں انتے؟
ختنا وا راز ء ہتم انت معنی

حشر ننا دے کہ بکار افک نے
دا قیامت نا شرم انت معنی

انت گلزار کہ بس محفل ٹی
مس نا ہیبت ختم انت معنی

نا تنیا خنک شرابی ء

ننا دامنک شرابی ء

ننا ہجر ء شراب آن پر

ننا دیدنک شرابی ء

گل ء حیران بے سارے

گل و گلشنک شرابی ء

دس دوستاک نشہ تنکن

دس دشمنک شرابی ء

درو نا نشہ غان داسکان

کنا دا خنک شرابی ء

تینا زلفاتے گلزار آ
بٹے کہ تنک شرابی ع

☆.....☆

لیلوے سینا کہ بش مس غزل پازیب آن
ترک است اٹ کرے شاعرنا کنول پازیب آن

او گل بہشت کنا مونا چاپ کریسہ نس
جوڑ ارمان تا کنا مس محل پازیب آن

نا ء پازیب سنا دُن زور سٹی ء تینائی
نیکہ پازیب سلک اخہ نی سل پازیب آن

شوق ارفک نما زلفاتے تار تاری نا
اے شیرہ زال! داگیسوتے نی مل پازیب آن

دامن سٹ ڈکیسہ دستارے اُرک مَت ء نا
بسونے چاوا کہ زاہد نا اجل پازیب آن

ایڑے او دوشہ بدن جوڑے مثالی گلزار
داڑے مرسائے کنا جان دوتل پازیب آن

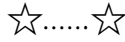
☆.....☆

توسنے جہان نا مونا شوتار و شور ۽
چھاپ کرک آہستہ کہ نا پائل کمزور ۽

کاٹم ۽ کرک نی بڑا چانڑوہ نانن خنہ
بوتل ٹی شورس ہم مہ کش نا خن خنہ
نا امر خنوںے فن ۽ کورس کہ کور ۽

ای اگر جمال ۽ اونا نم توں بیان کیو
نازرک آ نازاتے محفل نا جان کیو
تو کنا گنوکی آ نم ولدا مخور ۽

سادئی ءِ تا اُر پاسہ کہ گل گلاب نُسے
پہوئی ءِ تا اُر پاسہ کہ ماہتاب نُسے
باروٹ ہمونا سید پانگ زور ءِ

ای اسہ ہار نَسے اٹ گُٹ نَسے نا
ای اسہ پھل نَسے اٹ مُٹ نَسے نا
ای اریٹ داستان نَس گُٹ نَسے نا
ای اریٹ گواچی نَس چر مُٹ نَسے نا

ای اسہ خوشی نَس حانی نَسے نا
مسخراس مہر نئی جانی نَسے نا
لیکو نَس بانسری ٹی شہ مرید نا
ای اریٹ شاعر نَس زمیل نا دید نا

ای اسہ شبنم نَس پیم لک نَسے نا
ای اسہ گواتی نَس گواتک نَسے نا
ساڑی اٹ ای اسٹ نا او نَسے تون
کیوہ ششک چڑا سمو نَسے تون

ای اسہ جمر نُس صحرا عرب نا
ای اسہ عاشق نُس خنتا غضب نا
آہو نُس دشت ننا دلدار نُسے نا
ای اریٹ دیدہ نُس گلزار نُسے نا

پائل نا چھن چھن وا چانڑدہ نا نن
محفل ٹی جلوہ اے یار نے ان
دامن نا دنکہ گلشن تا دامن
تیز مرسہ ء وا استاتا دھڑکن
چھاپ کرک نی چھاپ مسٹر گہ

نی ہیٹ کپہ کے نا ادا ہیٹ
پے وخت نُسے کن دے انتظار کے
داوڑ قدم تے نی ارف تینا
ہرکس مرے بش تو دن توار کے
”چھاپ کرک نی چھاپ مسٹر گہ“

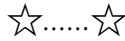
بڑز نگاہ مس تو پاش کے دے
زلفاک مونا تو شام تمہ
بشخندہ چھٹ ایت داوڑ ننے آ
بشخندہ غان نا بادام تمہ
چھاپ کرک نی چھاپ مسٹر گہ

نا رنگ رنگ آ حیران ء ہرگہ
ہیت اندن ء کہ ہرکس اُرک نے
گلزار ڈولٹ دا ، خیال کیسک
وختس خنا تو نے ان پلک نے
چھاپ کرک نی چھاپ مسٹر گہ

☆.....☆

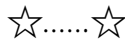
چورک

کنا مہراتہ گواہ کُنا شعراتہ گواہ
کنا ہیتاتے خناس کنا کُردارے خناس
دوستخواہ! نے تینا دلبر نا دروشم ۽ پاوہ
مدھو بالا ۽ خناسک کنا دلدارے خناس

چورک

فکر ۽ دوزخ ٹی سُرک جاں کہ ارے زکرو نماز
است ہم بڑز برے مچہ گلستان ۽ اُرس
چڑا مسیت سنا رہی ان او کاتک اک ، زاہد!
خدا نا درگہ غا تولس خدا نا شان ۽ اُرس

چورک

دین و دنیا نا دشمناک پابو
داخہ زیبا اریرے نم انتے
کارے تو حشر ننا گمان لگھک
مثل ء قیامت بریرے نم انتے

☆.....☆

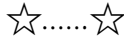
چورک

چڑا بس فلسفہ و منطق نٹ بحث
کرینٹ مہر افلاطون نئے تون
کنا ہڑدے سفا او است ء کیک اک
تعلقدار اُٹ اک صابون نئے تون

☆.....☆

إراشعر

خدایا قیامت ۛ اتپسہ انتے
رقیباتو ننے او غیر پانک
دنو ہم بلبل نس سید انانے
بدن ٹی تاب تحپک شعر پانک

فرداک

دروت اودے تروئی ءِ دا تو نن چانہ
ننا ام مون تھی باہ نُس ارے کہ کس چائے

.....☆.....

بس ذکر نُس بت آتا نہ دنیا نہ آخرت
گلزار ءِ برہمن نا اے سنگتی وڑا

.....☆.....

سیخ دوئی ءِ امو تئس نا
خیر سید نا مرے بامس نا

.....☆.....

زیشان وریحان کن

اے جہاں! داسہ کنے تہارمہ نا خلیس افک
کنا ہمسایہ آ ٹک تسونو اِرا تو بے
داخہ روشنائی کہ پر نور است مرسا ء
داخہ جلوہ کہ کنا تنک مرسہ ٹی ء دے

بڑز مرسا ء کنا شان استنا اے دوست
است نئی تو سنے وختس کنا زیشانِ علی
وا پدینی اس کنا کرسہ ء جغرتون ہیئت
ہیئت بس دادے کہ دوستے کنے ریحانِ علی

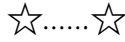
دا اِرا پھل کہ وختس چمن ٹی ترک کیرہ
پائے افرشتہ کہ جنت نا یا الہی خیر
دا اِرا پھل سنا ذی آ ہتم کرینے فخر
دا اِرا پھل سنا قیمت نا یا الہی خیر

مسونے مہر ننا ہر رنگ اُرا ٹی تالان
لمہ خیرات ! کہ ٹلرک جغر نا بتگو
چار کنڈ آن تجلیک الکو خنتے
بلہ ہم ندر کہ شمعک سحر نا بتگو

اے خدا ایت کنے عمر خنیو ذیشان ء
اونا بالاد ء خنیو اونا ای وفائے خنیو
ایت ریحان ء صحتی ء دے خداوندا
خنیو برام ء تا ولدا اونا چنائے خنیو

اے خدا دافتے دنو ایت پن و بخت وتوار
دافتا قسمت آ کہ حیراں مرے ہر کس نادلیل
دا بریرک تو برے خواوا گلستانے تیغ
کار دا کائے تو ذی ان تا پڑہ ء جبریل

دافتا باوا کہ کنا یار چتکی نائے
استخوان ٹی او کنا مثل ٹی استار ارے
اودے دا پابو کہ تنیائی جان ۽ درسہ کے
است خلیس کہ نا شار ٹی گلزار ارے

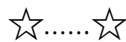
پھل تینائے ہم چمن تینا
دا خلیس ء کہ اف وطن تینا

کس بنہ، بپ تا ولے ہیت ء
دا زمانہ ء پانہ نن تینا

تو نی دا سمجھ نی تینا افس
پانہ نن نے اگہ نے ان تینا

فکر ء گل رخ کہ انت ملانے
دا امر کارہ دے و نن تینا

ہائے گلزار ننا وصیت ء
است ء کے نا در آ دفن تینا

رضوان کن

گلاب و گواڑخ و سوسن تہ ذکر ء کپسک
کنا دماغ نئی بس گند ء یار رضوان نا

توار کول و بلبل کنا انار استان
کنا کہ خف تے آ پٹا توار رضوان نا

کنا و حور بنا اسک کہ فاصلہ تو دا
کروئی نس زرس انتظار رضوان نا

ساقیا ہوش نئی پنک تصور رضوان
تو کنے مچہ کہ مسوٹ شکار رضوان نا

داسہ اے ناز کنے نے آ ناز ارفنگے
کہ نا گنوک ہزار ء ہزار رضوان نا

کنے آ جام و صراحی نا دوبہ ءِ خلیپہ
کنے آ زلف ءِ نشہ تار تار رضوان نا

دا پھل آنک ، کہ داقتیا مرے گلستاں ندر
اے لمہ ارف! نی نت ءِ کرار رضوان نا

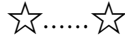
افسک خن ، ارا فردوس نا کہ درگہ ءِ
افسک جوڑ، اریک الار رضوان نا

شاہ جہاں منہ اگر است ، تو سیدان ءِ
لکھوا داسہ کہ دا مس شمار رضوان نا

یا خدا خنک خڑینکی زرس مفس اونا
یا خدا دیک تدر پر بہار رضوان نا

کنا دعائے کہ رضوان ارا کہ کہ کائے
مریر پارہ غا پھل آک قطار رضوان نا

کنے کبین کہ گلزار اسٹکی لگا
تو بس ردیف سٹی پن بے میار رضوان نا

حشر سامان! ہزاراتہ مریک جان پیشن
دن سرعام مہہ نی کنا جانان پیشن

نی اس پیشن کہ مریک است نانا ارمان پیشن
جوان داوڑنی مرک اف اے نادان پیشن

دا آرا ناز کرے پاش بے خیال ازگا
تینے بچھ بو دا منگٹے اعلان پیشن

داسہ دنیا نا حقیقت نا ہم سما تمہ
داسہ جنت ان مرک مچھا انسان پیشن

اوتیٹی ترسہ ٹی ء وصل نانا ذی آ نصیحت
انتظارنٹ تا سلوک داڑے ای حیران پیشن

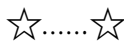
بٹ حقیقت ، کہ نن خنتے تینا مرگوندن
ات قیامت ، کہ نن استے تینا چان پیشن

داوڑو سے نا غلامی ٹی اٹ کہ گند ان تا
پیشن ءِ نئے کہ زمیں نئے کہ آسمان پیشن

چندی آ استی پیتا کو بدگمانی نا
مفک اے مچھا اُست آن بدگمان پیشن

ایڑے ہم اونا درستی کنے مرے یارب
اونا محشر ٹی مرے خال سنا نشان پیشن

ای کہ پاریٹ تا ”گلزار آ یہ ای ہم کاؤ“
زلف ءِ خسا تینا پارے ”مہ ہان ہان پیشن“

نن اودے اُرپنہ کہ اونا مف نظر رخسار
او ولے سَجھلک کہ مس بے قدر رخسار

پیئُن ۽ داخہ کہ روشنائی دے نا شرمینگے
خیں ۽ داخہ کہ نَسنگے دتر رخسار

نیمہ غا تا نکہ فقیراتا انسہ کے طوبے
نیمہ غا نی کہ فقیراتا انسہ کر رخسار

چار جمعہ ۽ کہ نی کتنس مشی نت ۽
مچہ بر اُر کہ کنا مسونے امر رخسار

اے دے آن بسونے نامون کنا خنتے ٹی
نا، انت پاواہی کنے دوست ۽ اخہ در رخسار

استٹی تح نی ہمو بتی ۽ تینا گلزار
خنتے کر تر تو نشان ایستے نا کسر رخسار

نی خنکاس دُن تسلی مس
 سر کہ کس منزل آ مرے دنکہ
 کس ء باور مرے خدا نا کہ
 کس ء گلشن ٹی تغ برے دنکہ
 کس گواچی مرے توکل نا
 کس کے بال بے نیازی ٹی
 دنکہ ہفتاد و ہفت گوارخ دو
 ارفیہ کیر کس ء بازی ٹی
 شوق ارفہ خزاں ء جنت نا
 دشت نئی جمرئس برے ناگت
 سد کلبو مہر ننا رسیدگر کہ
 پورا ناگت مریر صد حسرت
 کاٹم آ نور ننا پڑی تما
 استنا درگہ غا تجلی مس
 دژد صبر و شکر ٹی گوہنگا
 نی خنکاس دُن تسلی مس

تو بے و بلسم استار نیتو
رنگِ گلستاں ، گلزار نیتو
مچ آ زمانہ مچ شار نیتو

مچٹ نی اے سینگار ء تینا
خوانہ کہ نیتو جمار ء تینا
اے ہوش ء تینا اے سار ء تینا

مہراتہ بدلہ ملانے دیر ء
تیناس دیر کس سمجھانے دیر ء
نن نیکہ دن ، دیر ہونانے دیر ء

اخص ارین نن بیتاب سنگت
نی بر کہ مسون نن لاب سنگت
گلزار نیکن کریاب سنگت

محفل امو مروئے پن ہم نما مرو
مفرون دوست نن ولے ہر گڑا مرو

دا آساں مروئے مروئے زمین دا
دے ہم مروئے طوبے ہم چانڈدھنا مرو

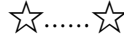
نیم روچ ہم مروئے تموئے شام ہم
بادِ سحر مروئے بادِ صبا مرو

دیر آ دروس تینا نادان آ است ء نی
دیر آن ہیت ہیت آنے پا گلہ مرو

دیر کس کروئے نے پوشعراۃ خوڑتی ء
دیر آن اڑفوسک کہ ”انت دا مرو“

بشندہ غاتے تینا لکھوئے نا پنا
نا دڑد و غمنا مونا بدبخت ہرا مرو

گیرام کیک دنیا گلزار راست نئے
لیکن نما دوئی آ شعر نئے ننا مرو

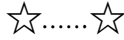
کیوت مہر، گل لالہ رخ، گلال بہشت
نما خیال نئے ارفک کنے خیال بہشت

کنا دماغ نئی ڈکوک ء اے، الہی شکر!
وفا نا دشت نئی کہ پارہ تا جمال بہشت

ہرانگ ہرانگ قدم ارفسا ء مون روشن
ہمونگ ہمونگ چھلک الٹی ء تال بہشت

بہشت دوست ء کئے اخہ دا سما افک
کئے ان دوست ء کئے چاوہ داخہ آل بہشت

داخڑ سیک ، داگل دروشم آک ، پدینیک دا
کرینے چہف کہ کس پائے احمد وال بہشت

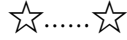
خنیو نے ای تو الیک ہوش ء ہر گڑا صد رنگ
کرینے استٹی پیدا نما وفا صد رنگ

کنا دماغ نما پو مفک ہشاری تے
نئے کہ تسونے اے ناخدا خدا صد رنگ

اے جاں عزیز! دنو بندغ ہم خناس نی
کہ خہہ اونا اسہ رنگ ننا ادا صد رنگ

ہزار پھل ہر ہر پھل سنا تیٹی صد پھل
ہزار ناز ہر ہر رنگ ناز سنا صد رنگ

ہے دے آن کہ فردوس نا گلی لکھک
پدٹ ء استنا گلزار صد بلا ، صد رنگ

پازوار

بشخصہ انسہ کرے چار کنڈ جمال پازوار
بس آوازِ گلستاں کر یس کمال پازوار

نک نازرک ، بدن لاغر و اُست بیدس مکر
دُن مرے تورک اک سال انت نُسے دہ سال پازوار

ہم دنو بندغ نُس محفل ٹی برسہ ءِ واعظ
پاتہ نی ”ہاں پھف؟“ ایٹک اک حوال پازوار

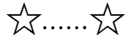
نن کہ پارین ”کہ پازوار گر مریک تو دُن
گر نی بینس تانے لگھر گل و نیال پازوار

گر مرے شام تو پازوار ایٹے روشنائی
کاس تنگان تومف نے ان بے خیال پازوار

الک نے اُسٹ مرے جام نا تسلی نا
گر نی گوہنگ نا کے خاطر آن پال پازوار

نتِ ءِ نی ارف تو پازوار پائے بسم اللہ
کر ارادہ تو نے منزل کہ ایتے بال پازوار“

تو او پاریر ”اے گلزار بے ادب باہ پانچ
دائخہ ہم جوڑ کرینے ننا مثال پازوار“

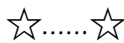
ساقیا موسم ء مہراتہ مف ختم پیالہ
مونا تولو کے کنا اینو کنا ہم پیالہ

ہر محنگ آن نا قیامت نا ہر اُرنگ توبہ
ہر قدم ٹی نا صراحی نا ہر قدم پیالہ

شوق دیدن نا کرے خنتے تا گلابی رنگ
جوڑتیا اونا تو لگانے بھاز کم پیالہ

نی پریشان تو میخانہ ہم پریشانے
خنک ء نا نم تو خویزکاتے ٹی ء نم پیالہ

نیام سٹی دافتا کس ء جاگہ ملیپک ، زاہد!
ساغر و سید و پیمانہ و صنم ، پیالہ

شبِ نیمی روحِ گلِ لالہ کنِ جاںِ شبِ نیم
ای ہمو پھل اٹ کنا مسونے جاناںِ شبِ نیم

ای ہمودٹ کہ کنا خشک ہر چنِ خاطر
ای ہمودٹ کہ کنے آ ارے حیراںِ شبِ نیم

زندگی سوچ کرے کہ نما شبِ نیم است؟
تو ای پاریٹ کنا دھڑکنِ جاںِ شبِ نیم

نظرِ پُر بہ تصویرِ سرفساِ پد
چمنِ نم بہ دیوالِ گلستاںِ شبِ نیم

دا اسہ قطرہ کہ نادان پو مفک دادے
بس چرک نُس مرے بش کیک دا طوفاںِ شبِ نیم

بارنا پاٹ سنا ذی آ کہ تھینے پیڑاپ
پائے گلزارِ عجب تو سنے ناداںِ شبِ نیم

قلعہ

مخنی اے ناز کہ نے کرسہ ٹی ءِ شار قلعہ
کے پریس چاپ سرک دن نابے توار قلعہ

دا قلعہ جوڑ گڑا مس نیکہ اے پھل دیر
ہزار وار کریرک دعا ہزار قلعہ

ہزار حور ہزار ناز و نخرہ کریسہ بش
پاریسہ شتر تو ایسر ٹی وار وار قلعہ

ہزار سال تنگ گل گلاب بنا عرق نٹ
گڑا ، ندیم! داوڑ مس دا تیار قلعہ

کلابون ٹی خلوکا خیسنگا خواک
مسونو یکجا گل و بلسم و انار ، قلعہ

چارمہ کنڈ زیب ء مریفینو تینا چار گل رخ
اُر اراکان تو لگھک نے پر بہار قلعہ

ترسہ چٹ حشر دوئی آن تینا پنچ سیاہ سر
باسنا است وا دا لیلۂ نہار قلعہ

کرسہ دیدار تھے قلعہ نا دُن ہفت ماہ لُخ
ای ہرا بوج! کہ اوفتیا ارے نثار قلعہ

نحسہ وختس کہ تینا زلف ء اے بت بے پام
ساعت ہمودے مریک لُخ ٹی اونا ہار قلعہ

خوڑت گرہرتا تو اے دوست مریک داخس دوست
است خواہک نا الیو کیوتا سی و چار قلعہ

دا قلعه ۽ اگه موسیٰ کروس تینا دستار
کریکه لشکرِ فرعون ۽ گم و گار قلعه

دا قلعه غان اگه مجنوں اروس تینا نبض ۽
تو اودے تسکا تا حشر هوش و سار قلعه

دا قلعه ٹی اگه ساقی نگاہ و پیمانہ
سرر کہ مچہ الیرہ تینے ڈغار قلعه

ای و فرہاد اسہ دشت مٹی دودینگان
فرق بس دا کہ کنا نس پازوار قلعه

حضرتِ حضرت! مبارک دا دیر زند نے
کنے تو برزخ و محشر ٹی ۽ بکار قلعه

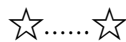
مر تمر کنے آن خنتا جلوہ غاک کنا
مر تمپس ولے گیسوئے پیچدار ، قلعہ

ہفت دریاب ہراڑے کہ لگھرک تینتون
مثل گل ترک کروئے ہموکہ یار قلعہ

ات ، اے نگاہ! دنو قلعہ نس نشان ایے
اگر نی پاسہ خنانت ای بے شمار قلعہ

ای کریٹ ہوش گڑا اے جہان بے ہوشی
پارے وختس کہ کنے داسہ مرکرار قلعہ

نا ولے ”قلعہ“ نا انداز ملیک گلزار
لکھیسہ بانگ نتو بانگو نا بے نہار ”قلعہ“

دعا

جوڑ کنگ کہ خاخرئس است ء
تہو بھاز ترند ء
قتل کنگ کہ ہراسٹ مُست ء
جہاں ظالم ء بھاز
ارانگ خنک کارا تہاراتہ ہیبت ء
بہارٹ خزاں نا نظاراتہ ہیبت ء
داد نیانا نفرت
دانفرت نانیامن
تدینگوامرکس
یا خدا!
یا خدا!
ہتم رخ
ناباہوٹ ء

